

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI

TRIỀU DƯƠNG PHONG ĐẠI HỘI QUẦN HÙNG

Bà bà nghe Điền Bá Quang nói vậy, trong lòng bán tín bán nghi hỏi lại:

- Người không đứng gần đây ngó thì làm sao lại biết bọn ni cô này bị giam cầm trong sơn động đó?

Điền Bá Quang ngập ngừng đáp:

- Vụ này.... vụ này...

Rồi gã hoang mang không biết nói thế nào cho hợp lý.

Bỗng trên đỉnh núi có hiệu tù và ư ư nổi lên. Tiếp theo trống đánh thùng thùng, tựa hồ thiên binh vạn mã kéo tới. Mọi người đều kinh hãi không hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn nhau. Doanh Doanh ghé tai Lệnh Hồ Xung thì thầm:

- Gia gia tiểu muội đã tới đó.

Lệnh Hồ Xung suất buột miệng la lên:

- Té ra nhạc phụ đại nhân của ta giá lâm.

Nhưng chàng nhận thấy có điều bất tiện liền dừng lại không nói nữa.

Hồi trống dứt, hồi tù và thứ hai lại nổi lên.

Bà bà hỏi:

- Phải chăng quan binh đã đến?

Đột nhiên tiếng trống và tiếng tù và đồng thời ngừng lại, bảy tám người cả tiếng tung hô:

- Triều Dương thân giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Nhâm giáo chủ giá lâm! Nhâm đại giáo chủ giá lâm!

Bảy tám người này đều là những tay cao thủ nội gia, công lực rất thâm hậu, đồng thời phát thanh làm vang động cả một vùng sơn cốc. Bốn mặt núi non mây bốc, thanh âm lại càng vang dội truyền đi rất xa.

Những câu "Nhâm đại giáo chủ giá lâm! Nhâm đại giáo chủ giá lâm" có một uy thế mãnh liệt trấn áp lòng người, khiến bọn Bất giới hòa thượng đều biến sắc.

Tiếng tung hô vừa dứt thì tiếng reo hò lại nổi lên:

- Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ! Nhâm giáo chủ trung hưng thánh giáo, thọ với núi non! Những câu reo hò ở hai ba ngàn cái miệng thốt ra. Thanh âm vang dội hồi lâu không ngớt.

Hàng mấy ngàn người kéo gân cổ thi nhau reo hò, tiếng reo tưởng chừng núi lở trời nghiêng. Sau một lúc lâu tiếng reo hò mới dừng lại. Bốn bề im phăng phắc.

Một người đồng dục tuyên bố:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Nhâm giáo chủ ban lệnh: Toàn thể ngũ nhạc kiếm phái! Trên từ chuông môn dưới đến đệ tử hãy nghe đây! Hết thấy mọi người không trừ một ai nhất nhất phải đến ngay thạch lâu trên đỉnh Triều Dương để hội họp.

Người này hô câu đó ba lần. Hắn dừng lại một chút rồi hô tiếp:

- Các chánh phó hương chủ trong Thập nhị đường phải hướng dẫn giáo chúng đi thanh tra trên ngọn cũng như dưới hang khắp dãy Hoa Sơn. Đồng thời phải phái nhân mã canh gác những mấu chốt giao thông, không được để những người phức tạp chạy lui chạy tới làm cho rối loạn. Hễ kẻ nào không tuân lệnh cứ tùy tiện giết bỏ không cần cứu xét.

Hai ba chục người đồng thanh dạ ran.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng hiểu lầm:

- Sở dĩ bọn họ thanh tra trên núi và dưới hang cùng canh gác những mấu chốt giao thông là có ý bức bách hết thấy mọi người đến ngọn Triều Dương bái yết Nhâm giáo chủ.

Bà bà tức giận nói:

- Hắn ý vào điều chi mà phách lối dữ vậy? Ta thử không đến hội kiến với hắn thử xem hắn làm gì được ta?

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Nhâm giáo chủ là phụ thân của Doanh muội mà ta sắp cùng nàng làm lễ thành hôn vậy ta nên đi hội kiến cho phải phép.

Chàng liền ngó bọn Nghi Thanh, Nghi Hòa nói:

- Trong bọn sư tỷ, sư muội chúng ta hãy còn nhiều người bị giam cầm vậy xin Điền huynh dẫn các vị đi cứu bọn họ cho kịp. Nhâm giáo chủ là phụ thân của Nhâm đại tiểu thư đây chắc không ai làm gì khó dễ đến các vị đâu. Bây giờ tại hạ cùng Nhâm đại tiểu thư hãy đến Đông Phong trước. Còn các vị sư tỷ, sư muội chờ khi hội họp đông đủ sẽ tới sau cũng được.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh đồng thanh dạ một tiếng rồi đi theo Điền Bá Quang.

Bà bà lại nói:

- Ta nhất định không đi để coi lão họ Nhâm giết bỏ không cứu xét như thế nào?

Lệnh Hồ Xung biết muội là người cố chấp, bản tính quật cường không chịu phục thiện, khó lòng khuyên giải được. Dù có khuyên được muội đến hội kiến với Nhâm Ngã Hành biết đâu muội chẳng thốt ra những lời mặt sát càng thêm rắc rối.

Chàng nghĩ vậy liền nhìn vợ chồng Bất giới hòa thượng thi lễ cáo biệt rồi cùng Doanh Doanh đi thẳng về phía Đông Phong.

Dãy Hoa Sơn có ba ngọn cao là Đông Phong, Tây Phong và Nam Phong. Hai ngọn Đông Phong, Tây Phong càng cao hơn.

Ngọn Đông Phong chính tên là Triều Dương phong. Nhậm Ngã Hành lựa ngọn Triều Dương phong làm nơi ra mắt mọi người trong Ngũ nhạc kiếm phái là lão có thâm ý.

Hai người sống vai mà đi. Lệnh Hồ Xung hỏi Doanh Doanh:

- Gia gia của Doanh muội kêu môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái đến ngọn Triều Dương tụ hội thì chắc họ đã lên đó cả rồi phải không?

Doanh Doanh đáp:

- Bữa nay ba vị chủ môn trong Ngũ nhạc kiếm phái là Nhạc tiên sinh, Tả Lãnh Thiên, Mạc sư bá đều đã qua đời. Tiểu muội chưa nghe nói ai lên làm chủ môn phái Thái Sơn. Vậy cả Ngũ nhạc kiếm phái thực ra chỉ còn một mình Xung lang là chủ môn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trừ phái Hằng Sơn bao nhiêu tinh anh bốn phái kia đều bị uống mạng trong hậu động ngọn sám hối hết rồi. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn tuy chưa chết nhưng bị giam cầm cơ hồ không chịu nổi, tiểu huynh e rằng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Phải chăng Xung lang sợ gia gia tiểu muội nhân cơ hội này mà quăng một mẻ lưới là thu thập hết cả Ngũ nhạc kiếm phái?

Lệnh Hồ Xung gật đầu thờ dãi đáp:

- Thực ra lão nhân gia không cần động thủ thì trong Ngũ nhạc kiếm phái cũng chẳng còn được bao nhiêu người.

Doanh Doanh thờ dãi đáp:

- Gia gia của tiểu muội lần này đã tính đúng là Nhạc tiên sinh lừa gạt những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái đến Hoa Sơn coi kiếm chiêu khắc trên vách đá trong hậu động ngọn sám hối để diệt trừ hết các nhân vật bản lãnh cao cường ngõ hầu củng cố ngôi chủ môn Ngũ nhạc kiếm phái của tiên sinh. Tiên sinh chắc phen này các phái không còn ai tranh giành được với mình nữa. Ngờ đâu Tả Lãnh Thiên lại nhân cơ hội này đem một lũ đui mù đến định giết tiên sinh trong động tối.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Doanh muội bảo Tả Lãnh Thiên định giết sư phụ của tiểu huynh phải không?

Doanh Doanh đáp:

- Tiên sinh lại không ngờ Xung lang cũng tới đây. Kiếm thuật của Xung lang rất đổi cao minh vượt lên trên cả những kiếm chiêu trên vách đá thì dĩ nhiên không phải tới đây để coi kiếm chiêu. Chúng ta tiến vào hậu động chỉ là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói phải đó! Thực ra giữa Tả Lãnh Thiên và tiểu huynh chẳng có thù oán gì. Cặp mắt y bị sư phụ của tiểu huynh đả mù và ngôi chủ môn Ngũ nhạc phái lại bị gia sư cướp mất. Vì thế mà hán thù hận lão nhân gia thấu xương.

Doanh Doanh nói:

- Chắc là Tả Lãnh Thiên đã sắp đặt một kế hoạch để dẫn dụ Nhạc tiên sinh tiến vào hậu động nhân chỗ tối tăm hạ sát tiên sinh không hiểu thế nào kế hoạch của hắn bị tiên sinh khám phá. Tiên sinh liền chực sẵn ở cửa đường hầm để đợi người ra là quăng lưới tóm lấy. Tục ngữ có câu "con bồng ngựa bắt con ve sâu biết đâu chim sẽ đứng đằng sau". Hiện giờ Tả Lãnh Thiên và lệnh sư qua đời cả rồi. Nguyên do này có khi chưa một ai hay.

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt thê lương khẽ gật đầu không nói gì.

Doanh Doanh lại nói:

- Nhạc tiên sinh dẫn dụ những tay cao thủ đến Hoa Sơn. Việc này đã qua rồi tưởng cũng nên nói lại. Giữa hôm mở cuộc tỷ võ đoạt soái ở núi Tung Sơn, lệnh tiểu sư muội Nhạc tiểu thư đã thi triển những kiếm chiêu tinh diệu của các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn. Những tay cao thủ bốn phái này đã được mắt thấy dĩ nhiên trong lòng ngửa ngáy khó chịu. Chỉ có quần đệ tử phái Hằng Sơn đã được Xung lang đem những chiêu kiếm khắc trên vách đá truyền thụ cho là không lấy thế làm kỳ.

Bọn đệ tử ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Tung Sơn dĩ nhiên phải dò hỏi cho biết những kiếm chiêu mà Nhạc tiểu thư thi triển đó nguồn gốc ở đâu. Nhạc tiên sinh liền thừa cơ tiết lộ vụ bí mật một cách ngấm ngầm. Mặt khác tiên sinh ước định ngày đến Hoa Sơn và mở hậu động ra. Những tay cao thủ ba phái kia thêm khát những kiếm chiêu tuyệt diệu mới tranh nhau kéo tới nghiên cứu có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đã là con nhà võ thì một khi nghe thấy nơi nào có võ công cao diệu là phải lần mò tới, dù phải mạo hiểm đến tính mạng cũng quyết không bỏ lỡ cơ hội. Huống chi lại là những cao chiêu của bản phái thì còn nín làm sao được? Tỷ như Mạc đại sư bá là một cao nhân không thèm tranh giành vật lợi với đời cũng lần mò tới coi náo nhiệt và bị uống mạng trong động.

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh đã đoán biết quần đệ tử phái Hằng Sơn không đến Hoa Sơn nên tiên sinh an bài một kế hoạch khác là đánh thuốc mê cho họ ngã ra để bắt hết đem về núi Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu huynh còn có điều chưa hiểu là tại sao ân sư lại bắt bao nhiêu đệ tử phái Hằng Sơn đem về Hoa Sơn cho tốn công, nhất là đem đông người đi đường xa là chuyện khó khăn. Sao ân sư lại không giết chết bọn họ ngay trên núi Hằng Sơn cho tiện việc?

Chàng ngừng lại một chút rồi la lên:

- ô tiểu huynh hiểu rồi! Nếu giết sạch đệ tử phái Hằng Sơn thì trong Ngũ nhạc kiếm phái thiếu hẳn một. Ân sư đã làm chường môn Ngũ nhạc phái mà thiếu phái Hằng Sơn thì chúc chường môn Ngũ nhạc phái thành ra khập khiễng không đúng với sự thực.

Doanh Doanh nói:

- Đó mới là một nguyên nhân. Theo chỗ tiểu muội phỏng đoán thì còn một nguyên nhân khác trọng đại hơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nguyên nhân gì nữa?

Doanh Doanh đáp:

- Nhạc tiên sinh tưởng hay hơn hết là bắt được Xung lang để trao đổi với tiểu muội lấy một thứ cần cho tiên sinh nếu không bắt được Xung lang thì bắt hết bọn đệ tử uy hiếp Xung lang. Khi đó tiểu muội tất không thể tự thủ bàng quang mà phải đưa cái đó ra cho tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ vỗ đùi đánh đét một cái nói:

- Phải rồi! Ân sư của tiểu huynh cần lấy thuốc giải Tam thi não thần đan.

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh từ ngày bị bức bách phải uống thuốc độc đó đêm ngày băn khoăn chẳng lúc nào yên nóng lòng lấy được thuốc giải. Ngồi chờ mòn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên là điều trọng yếu nhưng thuốc độc không giải được thì mối lo canh cánh bên lòng khiến tiên sinh phải bận tâm. Tiên sinh đã tính kỹ là chỉ trông vào con người Xung lang mới lấy được thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu huynh là bửu bối của Doanh muội. Ân sư đem tiểu huynh đánh đổi nhất định Doanh muội phải lôi thuốc ra.

Doanh Doanh cười khúc khích đáp:

- Nếu tiên sinh đem Xung lang đưa cho tiểu muội để đổi thuốc giải tiểu muội không chịu đâu! Thứ thuốc này việc kiếm tài liệu rất khó khăn mà cách bào chế cũng không phải dễ dàng. Nó là vật vô giá đâu có thể đưa cho tiên sinh một cách khinh xuất.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta có câu "kiếm vật báu vô giá còn là chuyện dễ tìm tình lang mới là việc khó".

Doanh Doanh đỏ mặt lên nói:

- Con chuột bò lên tám thiên bình khoe mình là giỏi mà không biết thẹn.

Doanh Doanh nói rồi, hai người đi vào con đường nhỏ hẹp lên núi.

Đường sơn đạo này dốc ngược mà chật hẹp hai người không thể sóng vai đi.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang đi trước đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội đi trước hay hơn vì lỡ trượt chân té xuống tiểu huynh ở đằng sau còn ôm lấy được.

Doanh Doanh nói:

- Không được! Người đi trước và không được ngoái cổ lại ngoá bà bà. Bà bà bảo sao người phải nghe như vậy!

Lệnh Hồ Xung bật cười đáp:

- Hay lắm! Tiểu tử đi trước nếu té thì bà bà phải ôm lấy!

Doanh Doanh vội nói:

- Không được!

Nàng sợ chàng giả vờ sến chân bắt mình phải nâng đỡ liền đi trước lên đường sơn đạo.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung tuy giỡn cợt mấy câu mà vẻ mặt đắm chiêu sau tiếng cười mặt chàng lại buồn thiu nàng biết chàng nghĩ tới cái chết của Nhạc Bất Quần chưa khuây khỏa nỗi lòng.

Dọc đường hai người vừa đi vừa bày trò giải cơn phiền muộn.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh chuyển qua mấy khúc quanh đã lên tới Ngọc nữ phong.

Chàng trở cho nàng hay nơi đây là cái bồn rửa mặt chỗ kia là bàn trang điểm của Ngọc nữ.

Doanh Doanh biết Ngọc Nữ phong là nơi Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San thường đến chơi nên nàng chỉ liếc mắt ngoá qua rồi lẹ bước đi luôn, chẳng hỏi han gì.

Hai người lại đi xuống theo đường nhỏ để lên Triều Dương phong.

Dọc đường lên đỉnh núi chỗ nào cũng bố trí trạm canh. Giáo chúng Triều Dương thân giáo mặc quần áo màu sắc khác nhau chia từng đội đứng ở dưới cờ, trật tự nghiêm minh. Cách sắp đặt giống như trên Hắc Mộc Nhai ngày trước.

Lệnh Hồ Xung trong lòng rất lấy làm bội phục nghĩ thầm:

- Nhậm giáo chủ quả là người có học vấn. Ngày trước ta thống lĩnh mấy ngàn người lên đánh chùa Thiếu Lâm thật là rối loạn đầu có được chỉnh tề như cách bố trí của Triều Dương thân giáo. Bộ chỉ huy của họ như từ mình ra đến cánh tay, từ cánh tay ra đến ngón tay. Mấy ngàn người chia thành bộ phận như trong một người. Đông Phương Bất Bại cũng không phải nhân vật tầm thường. Có điều về sau thần trí hấn rối loạn đem công việc bản giáo giao hết lại cho Dương Liên Đình, thành ra Hắc Mộc Nhai trở nên cứng ngắc không còn uy thế nữa.

Bọn giáo chúng Triều Dương thân giáo vừa thấy Doanh Doanh liền kính cẩn khom lưng thi lễ. Đối với Lệnh Hồ Xung chúng cũng tỏ ra rất khiêm cung.

Các cấp bậc dưới cờ từ chân núi đến sườn núi lại từ sườn núi đến đỉnh núi đưa tin lên cho Nhậm Ngã Hành biết.

Lệnh Hồ Xung thấy từ chân núi lên đỉnh núi các nơi hiểm yếu đều bố trí giáo chúng, tổng số ít ra đến hai ba ngàn người. Chuyến này Triều Dương thân giáo kéo

hết tới đây, ngoài ra lại còn rất nhiều kẻ sĩ bàng môn tả đạo theo họ đề cử sự một công cuộc trọng đại. Các vị chủ trương môn Ngũ nhạc kiếm phái có thể kể như là chết hết rồi. Giả tử những tay hảo thủ trong năm phái còn nguyên về Hoa Sơn tụ hội mà không bố trí cẩn thận từ trước phải ứng chiến một cách thắng thốt e rằng cũng khó lòng nắm được phần thắng. Huống chi hiện giờ nhân tài điêu linh thì dĩ nhiên tuyệt không còn một chút khả năng để chống cự.

Lệnh Hồ Xung thấy thanh thế Nhậm Ngã Hành có điều bất lợi cho Ngũ nhạc kiếm phái bưng bảo dạ:

- Bây giờ sự đã đường này ta khác nào như một cây cột khó lòng chống được cả tòa nhà lớn. Thôi đành nhắm mắt đưa chân tới đâu hay tới đó. Nhất thiết vận mệnh đều trông ở trời. Nhâm lão gia mà muốn tuyệt mệnh với Ngũ nhạc kiếm phái thì ta chẳng thể cầu an sống trộm. Ta cũng đành vùng kiếm chiến đấu một trận rồi muốn ra sao thì ra. Quân đệ tử phái Hằng Sơn có bị giết hết ở trên ngọn Triều Dương cũng là số mạng.

Chàng bản tính khoáng đạt tuy là người thông minh lanh lợi nhưng không quen nghĩ mưu sâu chàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Vì không tài ứng biến nên mắt thấy toàn thể phái Hằng Sơn đang chui vào lưới, chàng cũng không tính ra một kế gì để gỡ thoát.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới Doanh Doanh là mối thâm tình cốt nhục của Nhậm giáo chủ. Dù nàng tử tế đến mấy đi nữa thì nàng cũng không giúp bên nào là cùng. Có lý nàng lại nghĩ kế cho chàng để phản đối phụ thân.

Lúc này Lệnh Hồ Xung ở vào tình thế nguy ngập, bọn giáo chúng Triều Dương thân giáo đã tuốt gươm, giương cung chàng vẫn lơ đãng như chẳng thấy gì, tiếp tục vừa cười vừa nói chuyện với Doanh Doanh hoặc chỉ điểm giải thích những nơi thắng cảnh trên núi Hoa Sơn.

Doanh Doanh trong lòng trăm nỗi lo âu nhưng nàng không giống Lệnh Hồ Xung ở chỗ phó mặc mọi điều cho thiên mệnh. Dọc đường nàng tính lui tới mà không nghĩ ra được kế hoạch nào hoàn hảo.

- Xung lang là anh chàng chẳng biết sợ trời đất là gì. Dù trời sập xuống chàng cũng đáp tại cái tróc, ta phải nghĩ ra biện pháp nào để giúp chàng bây giờ?

Nàng cũng đoán rằng phụ thân nàng thống lãnh toàn giáo tới đây quyết không phải là việc tử tế mà nàng đành tùy cơ ứng biến chứ hiện giờ chưa nghĩ ra được cách gì lưỡng toàn cả.

Hai người từ từ tiến bước. Khi chân vừa đặt lên đỉnh núi bỗng nghe hiệu tù và thổi inh ỏi rồi tiếng trống nổi lên thùng thùng.

Tiếp theo đến đàn sáo cử nhạc tựa hồ một cuộc đón rước một vị đại tân khách.

Lệnh Hồ Xung khẽ nói:

- Nhạc phụ đại nhân đón tiếp chàng rể tương lai một cách trịnh trọng quá.

Doanh Doanh trong lòng vẫn buồn phiền nàng đưa mắt nguyền chàng tỏ vẻ không bằng lòng miệng lẩm bẩm:

- Anh chàng này tuyệt không quan tâm một việc gì hết. Trước tình trạng bi đát như bữa nay mà chàng hãy còn đùa được mới thật là kỳ.

Bỗng nghe có tiếng người cười rộ rồi đồng dặc nói:

- Đại tiểu thư! Lệnh Hồ huynh đệ! Giáo chủ chờ các vị từ lâu rồi!

Tiếp theo một lão già gầy nhom mình mặc áo bào tía, nét mặt đầy vẻ hân hoan chạy lại nắm tay Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Hương Ván Thiên.

Lệnh Hồ Xung rất đổi hân hoan reo lên:

- Hương đại ca! Đại ca vẫn bình yên chứ! Tiểu đệ hằng nhớ tới đại ca luôn.

Hương Ván Thiên cười đáp:

- Tiểu huynh ở trên Hắc Mộc Nhai cũng thường được nghe tin tức về hiền đệ: oai danh vang lừng bốn bể, danh dậy khắp tám phương. Hôm nay uống bữa rượu chúc hạ ít ra là phải mười vò lớn. Hiền đệ mau mau vào tham kiến giáo chủ.

Rồi hần dật tay Lệnh Hồ Xung đi lên thạch lâu.

Tòa thạch lâu này ở trên ngọn Đông phong, nó là một phiến đá cực lớn và cao ngất coi chẳng khác một tòa cao lâu thiên tạo. Mé đông tòa thạch lâu là tiên nhân chuông bàn tay tiên của ngọn Triều Dương cao chót vót. Tiên nhân chuông là năm cây cột đá lớn ngất trời. Cả bàn tay lẫn ngón tay cao đến ba chục trượng. Ngón tay giữa cao nhất, trên đầu ngón tay này là chiếc ghế thái sư. Trên ghế đã có người ngồi chễm chệ. Lão chính là Nhậm Ngã Hành.

Doanh Doanh tiến lại trước tiên nhân chuông ngừng đầu lên nói:

- Gia gia!

Lệnh Hồ Xung khom lưng lạy xuống nói:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung xin tham kiến giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Tiểu huynh đệ tới đây thật vừa kịp. Chúng ta đã là người nhà hà tất tiểu huynh đệ phải đa lễ! Bữa nay bản giáo mở cuộc anh hùng đại hội. Chúng ta hãy bàn việc công trước rồi sẽ tính việc nhà sau. Hiền... hiền đệ hãy ngồi chơi!

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói tiếng hiền rồi ngật ngừng tựa hồ muốn kêu chàng bằng hiền tể rồi chắc lão nghĩ tới danh phận chưa thành nhất định nên mới đổi lại cách xưng hô là hiền đệ. Chàng biết ngay trong lòng lão rất tán thành hôn sự giữa chàng và Doanh Doanh. Chàng còn nhớ cả câu lão nói : "Chúng ta đã là người nhà...." và "chúng ta hãy bàn việc công trước rồi tính việc nhà sau" thì hiển nhiên lão đã coi chàng như người trong nhà. Bất giác lòng chàng hân hoan khôn xiết.

Chàng đứng dậy thì bỗng trong huyết đan điền có luồng khí lạnh xông lên rồi toàn thân chàng tựa hồ rớt xuống hố băng. Người run bần bật không sao đứng vững được.

Doanh Doanh giật mình kinh hãi tiến gần lại mấy bước hỏi:

- Xung lang làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắp bắp:

- Tiểu huynh.... tiểu huynh...

Rồi không thốt nên lời nữa.

Nhậm Ngã Hành tuy ngồi trên cao cách đến ba chục trượng nhưng nhãn quang lão rất sắc bén, lão hỏi ngay:

- Có phải hiền đệ giao thủ với Tả Lãnh Thiên không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Vụ này không có gì đáng ngại. Hiền đệ đã hút phải hàn ngọc chân khí của hắc chỉ chờ một chút tan đi hết là không sao cả. Sao Tả Lãnh Thiên còn chưa tới đây?

Doanh Doanh đáp:

- Tả Lãnh Thiên ngấm ngấm bố trí mưu sâu kế độc để gia hại Lệnh Hồ đại ca cùng hài nhi nên hắc chỉ bị Lệnh Hồ đại ca giết chết rồi.

Nhậm Ngã Hành ủa lên một tiếng.

Lão ngồi trên cao nên không nhìn rõ sắc mặt nhưng nghe tiếng ủa cũng hiểu ngay là lão vô cùng thất vọng.

Doanh Doanh đã rõ lòng phụ thân. Bữa nay lão cờ mở trống dóng uy hiếp Ngũ nhạc kiếm phái là có ý muốn thi tài cao thấp rồi bắt toàn thể Ngũ nhạc kiếm phái phải khuất phục. Nàng còn biết Tả Lãnh Thiên là kẻ thù nghịch nhất đời của lão mà lão không được nhìn thấy hắc quỳ gối cúi đầu trước mặt mình nên chẳng khỏi lấy làm hối tiếc.

Nhậm Ngã Hành vươn tay ra nắm lấy tay mặt Lệnh Hồ Xung để giúp chàng khu trục hàn khí. Tay trái chàng cũng được Hướng Vãn Thiên đỡ lấy. Hai người đồng thời vận công, Lệnh Hồ Xung liền cảm thấy khí lạnh trong người dần dần tiêu tan.

Ngày trước Nhậm Ngã Hành đã đấu với Tả Lãnh Thiên ở trong chùa Thiếu Lâm lão cũng hút phải hàn thạch chân khí của họ Tả rồi cùng Lệnh Hồ Xung, Hướng Vãn Thiên và Doanh Doanh cả bốn người biến thành người tuyết.

Lần này Lệnh Hồ Xung chỉ giao kiếm với Tả Lãnh Thiên và bị một ít chân khí của hắc truyền qua thanh kiếm vào người nên hàn khí không lấy gì làm nặng lắm.

Sau một lúc Lệnh Hồ Xung hết run chàng nói:

- Vãn bối hết lạnh rồi! Xin đa tạ giáo chủ cùng Hướng đại ca!

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tiểu huynh đệ! Hiền đệ hãy nghe lời tuyên triệu của ta mà lên núi này thật là hay quá! Hay quá!

Lão quay lại hỏi Hướng Vãn Thiên:

- Sao đến bây giờ mà bốn phái kia chưa thấy ai tới?

Giọng nói của lão tỏ ra rất bất mãn.

Hướng Ván Thiên đáp:

- Để thuộc hạ thôi thúc họ lần nữa!

Hắn vung tay trái một cái. Tám lão già mặc áo hoàng bào bày hàng trước đỉnh núi đồng thanh hô:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức ơn khắp lê dân! Nhâm giáo chủ ra lệnh: Bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Tung Sơn từ trên xuống dưới phải cấp tốc đến Triều Dương phong tụ hội! Vậy các đường chúa cùng hương chủ thôi thúc họ cho mau không được chậm trễ.

Tám lão già này đều là những tay cao thủ nội lực tinh thâm lại đồng thanh lớn tiếng nên thanh âm truyền đi rất xa ai cũng nghe rõ. Các mặt đông tây nam bắc có mấy chục người đáp lại:

- Bọn thuộc hạ xin tuân mệnh. Ngửa trông giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Những câu này do bọn đường chúa và hương chủ trong Triều Dương thần giáo hô to để đáp lại.

© [HQD](#)